

Vi skal tale sammen, så vi kan leve sammen

Karin Vestergaard er netop gået på pension efter 22 år som sognepræst i Ikast, Muhterem Musti Anik er muslim og medlem af bestyrelsen for den tyrkiske moske i byen. I mange år har de samarbejdet for at skabe bånd mellem byens kristne og muslimer, for som troende har de meget tilfælles, selv om der er meget, de aldrig bliver enige om.

Af Malene Fenger-Grøndahl

”Er Beirut ikke en meget spændende by? Der bo jo mange forskellige grupper, armeniere, kristne af forskellig slags, shia- og sunnimuslimer. Jeg kunne godt tænke mig at komme dertil.”

Muhterem Musti Anik er muslim og har rødder i Tyrkiet. Han kom til Danmark som otteårig og har boet 37 år i Ikast. I alle årene er han kommet i byens tyrkiske moske, og de sidste fem år har han siddet i moskeforeningens bestyrelse, først som formand, nu som menigt medlem. I mange år har han været engageret i samarbejde med folkekirken i byen, ikke mindst med Karin A. Vestergaard, der frem til sommeren 2019 var sognepræst i Ikast Kirke. Nu er hun gået på pension efter 22 år, men hun er stadig aktiv i dialogarbejdet mellem krist-

ne, muslimer og hinduer i byen, og hun og Muhterem Musti Anik er jævnligt i kontakt.

Denne formiddag mødes de hos Karin for at fortælle om deres erfaringer med religionsdialog og samarbejde, og de hilser hjerteligt og udveksler nyheder om familie og fælles bekendte. Karin nævner en konference i Beirut, som hendes datter, der bor og arbejder i byen, har deltaget i, og hun fortæller, at hun og hendes mand, Kaj, snart rejser til Beirut for at besøge datteren og opleve byen. Det er det, der får Muhterem til at spørge interesseret til forholdene i den libanesiske hovedstad, og Karin spørger spontant: ”Vil du med? Vi er lige ved at bestille flybilletter. Min datter kan vise rundt og arrangere møder med forskellige folk.”

Muhterem er begejstret ved tanken, men kan ikke rejse med så kort frist. Han skal passe sit arbejde hos transportfirmaet DSV, og desuden har han allerede planlagt en rejse til Istanbul i juleferien. Hans familie stammer fra Konya i det centrale Tyrkiet, og der er han jævnligt for at besøge slægtninge. Men de seneste år har han også besøgt Istanbul en del gange og er blevet meget begejstret for byen.

"Vi kan lave en studierejse for muslimer og kristne til Libanon til næste år. Skal vi ikke det?" spørger Karin, og Muhterem er straks med på idéen.

NØGLEPERSONER GIVER TRYGHED

De taler lidt videre om idéen med en studietur, mens Karin serverer nybagte boller og kaffe. Så drejer samtalen sig over på deres samarbejde om at bygge bro mellem muslimer og kristne i Ikast.

"Vi har kendt hinanden i mange år, og der har været mange kontakter på tværs mellem muslimer og kristne og mellem den tyrkisk-muslimske menighed og folkekirken," forklarer Karin.

"I den forbindelse har det været meget vigtigt for mig at have nogle nøglepersoner, jeg kunne henvende mig til, nogle, jeg føler mig tryk ved og kan stille spørgsmål til, når der er opstået uklarheder eller misforståelser. Jeg kender en del personer, som jeg kan bruge på den måde, og en af de helt centrale er Muhterem."

Muhterem nikker. For ham er det også vigtigt, at han har en kontakt i folkekirken, som han er tryk ved, og som han ved, ikke deler de ofte meget unuancerede holdninger til islam, der er repræsenteret i medierne.

"Det er jo masser af negative historier og fordomme i medierne. For nylig var der en historie om det netværk af tyrkiske moskeer, som vi hører med i. I en artikel i en af de landsdækkende aviser fremstod det som om, vi er finansieret og styret af den tyrkiske stat og laver propaganda for præsident Erdogan og er imod kurdere og tilhængere af Gülen-bevægelsen, som Erdogan bekæmper. Men det er helt forkert. Den eneste støtte, vi får fra Tyrkiet, er, at de sender en imam herop, og hans prædikener må slet ikke være politiske. Vores regnskaber sender vi ind til Kirkeministeriet.

Og vi har adskillige kurdere i bestyrelsen. Men det ved de fleste avislæsere jo ikke, og så er det svært at gøre op med fordommene. Derfor betyder det rigtig meget, at jeg kender Karin og ved, at hun kender os og ikke lader sig forlede af det, der står i aviserne," siger Muhterem.

URO OM JULEFEST

Karin nikker og uddyber: "Den tillid, der er bygget op, når man har kendt hinanden gennem en årække, er vigtig. Især når der opstår misforståelser, eller der sker noget under overfladen, som ikke lige er til at gennemskue. Det seneste eksempel handler om vores julefest. De seneste 10-11 år har Ikast Kirke arrangeret en julefest for kristne og muslimer, hvor vi begynder i kirken med en andagt og fortsætter med spisning i kirkecenteret, julemiddag med kylling osv., så alle kan være med, der er ikke et gram svinekød i det, vi serverer. Så leger vi pakkeleg og synger en sang. Det er en rigtig hyggelig aften, og der plejer at komme mange muslimer. Men de senere år er nogle af de tyrkiske familier, som plejer at komme, faldet fra. Nogle af de kvinder, jeg kender fra Kvindernes mødested – et mødested, som blev startet af tyrkiske og danske kvinder for omkring 15 år siden – var med til at bage småkager til festen sidste år, men på selve dagen dukkede de ikke op. Jeg kunne ikke forstå hvorfor og fornemmede, at et eller andet lå og ulmede, og så bad jeg Muhterem hjælpe med at arrangere et møde med imamen, da vi skulle i gang med at planlægge dette års julefest."

Muhterem nikker og tilføjer: "Jeg kunne ikke selv komme sidste år på grund af arbejde, men jeg sagde til de andre, at det var vigtigt, at de mødte op."

Karin fortsætter: "Det var godt at få et møde med imamen og finde ud af, hvad det handlede om. På mødet kom det frem, at han var faldet over begrebet 'julefest for kristne og muslimer'. Muslimer holder jo ikke julefest, som han sagde. Da vi skrev den overskrift, havde vi slet ikke det i tankerne. Men det skal vi helt klart gennemtænke, når vi arrangerer dette års fest. Det er en bagatel for os, så det kan vi sagtens ændre. Overskriften har været tænkt som inkluderende, men vi bliver nødt til at rette den til. Det blev klart efter den samtale. Og

det viser meget godt, at vi løbende skal have den slags ærlige samtaler for at finde ud af, hvordan vi fortsat kan mødes i vores trosforskellighed, uden at vi generer hinanden."

Muhterem supplerer: "Jeg forklarede imamen, at det ikke var ment på en dårlige måde, for det er jo jeres helligdag. Jeg mener heller ikke, at der er noget forkert i den formulering, men det er der nogle, der synes. Der vil altid være nogle – både kristne og muslimer og andre – som kan blive stødt. Jeg husker en sag med en lærer, der var Jehovas vidner og ikke ville være med til et Luciaoptog. Man ser forskelligt på det. Jeg har et syn på det med julefesten, imamen har et andet syn, og vores formand i foreningen et tredje."

GRÆNSEN GÅR VED FÆLLES GUDSTJENESTE

Men hvor meget kan man som muslimer og kristne gøre sammen? Hvor går grænserne for Karin og Muhterem?

"Man kan gøre mange ting sammen, uden at det generer nogen. Om det er ramadan eller juledag," mener Muhterem. "Et par ord i en overskrift burde ikke betyde noget mellem os. Vil I kalde det fælles julespisning for kristne og muslimer, er det fint for mig. Og vi kan invitere til fælles spisning i ramadanen. Det burde ikke genere nogen. Men at holde gudstjeneste sammen tror jeg ikke, at vi kan. Vi kan være gæster hos hinanden. I min skoletid var jeg med til gudstjeneste mange gange, til konfirmation for mine klassekammerater osv. Det generer mig ikke. Jeg har ikke noget problem med at være i en kirke. Mange kristne kommer også i moskeen og ser, hvordan vi beder," siger Muhterem og refererer til en beretning om en af de første kaliffer, Omar, der levede kort efter profeten Muhammeds død: "Han kom til Jerusalem og blev tilbudt at bede i en kirke der, og sagde i første omgang ja, for som muslim kan man bede hvor som helst. Men han undlod alligevel at bede i kirken, for han mente, at det kunne misforstås derhen, at muslimerne ville tage kirken fra de kristne. Derfor gjorde han det ikke. Men jeg synes ikke, at der er noget galt med, at man som muslim kommer i kirken."

Karin supplerer: "Det var faktisk en muslim, jeg

sad ved siden af til en fest, der hjalp mig lidt på vej i forhold til at finde mine ben i det her felt. Han fortalte om sin kone, og jeg kunne høre på hendes navn, at hun var dansker. Så spurgte jeg, om hun var kristen. "Gid, hun var," sagde han og forklarede, at hun var kristen, men ikke for alvor troende eller praktiserende. Hvis hun havde været troende, havde de kunnet tale om troen, sagde han. Det har jeg tit tænkt på siden. Og min grundholdning i det her venskab og samarbejde mellem kristne og muslimer er, at vi mødes ikke som danskere og tyrkere og kurdere, men som kristne og muslimer. Det er troen, der binder os sammen. Selvom vores trosindhold er forskelligt, har vi det fælles, at vi tror på den ene gud, og det betyder meget. Selve det at Muhterem tror er en vigtig grundholdning, som jeg deler. Derfor mener jeg også, at det er vigtigt, at vi i dialogen og samarbejdet er meget tydelige i det, vi tror på."

Muhterem nikker, og Karin uddyber: "Når vi kommer i moskeen, tilretter I ikke jeres bønner efter, at der er kristne til stede. Og når vi har inviteret til julefest for muslimer og kristne, så har jeg over for menighedsrådet insisteret på, at så skal der være en optakt i kirken, for det er på grund af vores trosindhold, at vi fejrer jul. Der er så megen kulturel fejring af julen, og det er fint nok, men hvis jeg skal engagere mig som præst og kirke, skal jeg være tydelig om vores trosindhold. Det synes jeg er rigtig vigtigt. Det er egentlig det, jeg gerne vil - uanset i hvilken sammenhæng, jeg er sammen med muslimer - være meget tydelig som kristen. Når jeg har det udgangspunkt, og Muhterem har sin muslimske tro som udgangspunkt, er der rigtig meget, vi kan dele."

Muhterem er enig. "Vi skal bo i det her land som kristne og som muslimer, og der mener jeg også, at nationalitet og farve har ikke noget at sige. Men det har betydning, at vi er her som kristne og muslimer. Vi bor alle i Danmark, og vi bør kunne tale sammen og være fælles om mange ting, så der ikke opstår misforståelser. Det nytter ikke, at vi lukker os inde og kigger på hinanden på afstand. Som borgere i samme land skal vi være åbne over for hinanden og samarbejde. Kender vi ikke hinanden, kan der nemt opstå myter om, at

alle muslimer er ekstremister. Jeg kan godt forstå, at kristne kan få den opfattelse, hvis de kun kender muslimer fra medierne. Så det er vigtigt med åbenhed på begge sider, for ønsker man som kristen ikke at lære os at kende, har vi ikke en chance for at gøre op med alle myterne. Derfor betyder det meget, at der er folk som Karin, der går foran og viser åbenhed.”

FRA BØRNEFØDELS-DAGE TIL DIALOGARBEJDE

For Karin er dialogarbejdet med muslimerne i byen opstået som en naturlig konsekvens af hendes hverdagserfaringer. Da hun flyttede til byen og blev sognepræst for 22 år siden, kom hun til at bo i en del af byen, hvor der boede mange indvandrere og flygtninge. På hendes børns skole var der mange børn med tyrkisk baggrund, og hendes børn fik klassekammerater og venner med muslimsk baggrund.

”Vi har altid gjort meget ud af børnefødselsdage, hvor vi havde hele klassen på besøg og inviterede forældrene til at hente og få kaffe, og på den måde fik vi mange muslimske familier ind i vores ind i vores hus; det var en gave, vi fik gratis. Muligheden for dialog og fællesskab blev næsten serveret på et sølvfad. Min mand var lærer på børnenes skole og gik med i et integrationsudvalg sammen med en af vores gode venner med tyrkisk baggrund, og de fik arrangeret et program, hvor eleverne besøgte både moskeen og kirken og derefter kom op i kirkecenteret. Det var en stor succes, og bag efter var der nogle fra det muslimske fællesskab, der gerne ville gentage det. Det var som en dør, der blev åbnet, da vi besøgte hinanden i vores hellige huse. Og så voksede fællesskabet derfra.”

Siden har Karin Vestergaard og skiftende samarbejdspartnere i den tyrkiske moske arrangeret en lang række aktiviteter, møder og dialogaktiviteter, ofte også i samarbejde med repræsentanter for den hinduistiske menighed i byen. Gennem en årrække har Karin været primus motor i et stort arrangement hvert andet år under overskriften ”Tro møder tro”, hvor skoleelever har fået viden om kristendom, islam og hinduisme via teater, debat, udstillinger, workshops og besøg i kirke, moské og tempel. Her har formålet primært været at

oplyse og sprede viden og give eleverne respekt for hinandens religiøse traditioner og for religion i det hele taget. Typisk har forældrene også været indbudt til dele af arrangementet.

Kirken har givet et økonomisk bidrag til arrangementet, som også har været støttet af kommunen, og den tyrkiske moskeforening og repræsentanter for hinduerne i byen har bidraget med masser af frivillig arbejdskraft. Hele vejen igennem har Karin haft opbakning fra sit menighedsråd, og også hendes tidligere kolleger og sognemedhjælperen har bakket op og deltaget i dialogarbejdet.

”Når der er kommet en ny imam til byen, har vi inviteret os selv ned i moskeen og har overrakt den nye mand en bibel på tyrkisk og derefter inviteret vedkommende op at se kirken og kirkecenteret. Det er en meget vigtig praksis, som jeg håber vil fortsætte. Den har været med til at værne om det uproblematiske forhold, vi har omkring skole-kirke arbejdet,” fortæller Karin.

MISSION OG OMVENDELSE

Men en ting er oplysning, fælles middage og besøg i hinandens hellige huse, hvor oplysning og dialog er i højsædet. Noget andet er de teologiske uenigheder og spørgsmålet om mission og konversioner. Hvordan forholder Karin og Muhterem sig til det af aspekt af religionsmødet?

Muhterem siger: ”Som muslim har jeg ikke pligt til at missionere ved at gå fra dør til dør eller person til person og prædike islam. Især når det gælder de unge, kan du gøre hvad som helst – prædike og oplyse – men de følger deres hjerte, og sådan skal det også være. I moskeen har vi undervisning for de unge i weekenden, hvor de læser i Koranen, men der er ingen tvang, og de unge må vælge frit. Sidste søndag var min søn fx træt og tog ikke af sted til undervisning, og jeg prøvede ikke at presse ham, for så virker det bare modsat. Som minoritet kan man selvfølgelig godt være bekymret for, om ens børn bliver påvirket af flertallet. Men for mig og de fleste i moskeen handler bekymringerne ikke om, at de unge kan finde på at blive kristne, men om at de kan risikere at få dårlige kammerater og ende i kriminalitet eller narkomisbrug. Og hvad det angår, kan det være meget værre, at de

får dårlige kammerater med muslimsk baggrund. Mine tre sønner har altid haft danske venner, og det er jeg glad for, for jeg kan godt lide deres venner. Min ældste søn går da også i byen med sine venner, og han drikker sikkert også lidt alkohol, selv om han egentlig ikke må det som muslim. Men så længe han ikke kommer ud i noget skidt, er det ikke afgørende for mig. Du kan ikke banke religion ind i de unges hoveder, de følger deres venner, og sådan er det for både danskere og tyrkere, kristne og muslimer.”

Karin siger: ”Jeg har i flere sammenhænge – også i forhold til skiftende imamer i den tyrkiske moske – sagt, at i religionsmødet er det mit ønske, at der er så stor åbenhed som muligt. Er der det, kan du som muslim sige til mig, at du egentlig har et ønske om, at alle mennesker bliver muslimer, og jeg kan som kristen stå ved, at jeg egentlig har et ønske om, at alle mennesker bliver kristne. Når jeg er glad for min tro og den frihed, jeg oplever i mit liv med Gud, og når jeg er så jublende glad for det, så ville det være super egoistisk af mig, hvis jeg ikke gerne ville dele det med andre. Og jeg er sikker på, at enhver muslim tænker akkurat det samme. Det er fantastisk, at vi kan stå over for hinanden og tænke det og sige det højt og samtidig vide, at det hverken er dig eller mig, der kan skabe omvendelse, men kun Gud.”

Muhterem nikker: ”Vil nogen gerne høre om islam, fortæller vi gerne. Men det er Gud, der bestemmer, hvis hjerte der skal omvendes. Det er der et citat om i Koranen. Vores profet Muhammed blev altid ked af det, når han ikke kunne få folk til at tilslutte sig islam. Men i Koranen står der, at det er mig – altså Gud – der bestemmer over hjerterne, og hvem der skal omvendes. Har nogen lyst til at blive kristne, accepterer vi det.”

EN KOMPLICERET SAG OM DÅB OG ISLAM

Karin og Muhterem har ikke oplevet, at medlemmer af deres menigheder er konverteret og har tilsluttet sig 'den anden side'. De nævner begge, at der er en del asylsøgere og flygtninge med muslimsk baggrund, der er konverteret til kristendommen, og Muhterem kender også til enkelte tyrkere andre steder i landet, der er blevet krist-

ne. Karin fortæller, at hun har haft samtaler med en flygtning fra Afghanistan, som er konverteret, men er bange for repressalier fra andre afghanere og derfor ikke tør stå frem med sin kristne tro. Og Muhterem har haft kontakt med en dansk mand, der er meget interesseret i islam, men indtil videre er afstået fra at konvertere, fordi han er bange for at blive gjort til grin blandt sine kristne venner og bekendte.

Begge kender til en del par, der er gift på tværs af religion, både muslimske kvinder, der er gift med kristne mænd, og omvendt. Men de er kun stødt på få dilemmaer eller konflikter i den sammenhæng.

Karin fortæller, at hun har været i en enkelt situation, hvor hun var i tvivl om, hvordan hun skulle agere som præst: ”En af mine gamle konfirmander ringede og bestilte dåb til sin datter. Jeg vidste, at hun var gift med en muslim fra Iran og tænkte i første omgang, at de måtte have haft en god samtale om det, inden hun ringede til mig. Da de så kom til samtale hos mig, forklarede jeg dem, at det skulle være moren, der bar barnet, fordi faren som muslim ikke kunne bære barnet ved dåben. Det var helt fint for dem. Men så sagde moren, at hun faktisk var blevet muslim. Hun var ikke muslim i hjertet, men af respekt for slægten i Iran, hvor mandens forældre stadig bor, var hun konverteret på papiret. Hun havde kontaktet en shiitisk moske i København og havde fået et papir på sin konvertering. De havde ikke vejledt hende eller talt med hende om konsekvenserne. Det synes jeg i sig selv er dybt kritisabelt. Moren anede ikke, at hun som muslim ikke længere kan være medlem af folkekirken. Og det var rigtig vigtigt for hende, at barnet blev døbt. For faren var det også helt fint, for han var kulturmuslim og havde det fint med kirken; han havde været med til julegudstjenester en del gange, når de besøgte hendes forældre til jul. Jeg havde mange overvejelser og frarådede dem så at få barnet døbt, for jeg tænkte på konsekvenserne, hvis de tog barnet med til Iran, og moren fx døde. Så ville det barn som kristent formodentlig være ilde stedt. Samtidig var den hellige handling og traditionen med dåbskjole osv. vigtig for dem. Så jeg kontaktede en bekendt, der er ekspert i religi-

onsmøde, og vi blev enige om en model, som jeg allerede havde tænkt på, nemlig at jeg velsignede barnet i form af en barnevelsignelse som den, de bruger i baptistkirken, hvor de jo ikke har barne-dåb. Jeg brugte simpelthen baptisternes ritual, og inden fik jeg biskoppens godkendelse af det."

Muhterem kommenterer: "Som muslim behøver man ikke at have papir på sin tro. Man skal sige trosbekendelsen og have det skrevet i sit hjerte. Det er nok."

Karin siger: "Men jeg undrer mig alligevel over, at en moske lader en ung kvinde konvertere på den måde uden at give mere oplysning eller følge op på det."

SPØRGSMÅLSTEGN VED MUHAMMED

Ærlighed i religionsmødet betyder meget for både Karin og Muhterem, og ærlige samtaler om teologiske uenigheder er mulig, når man kender hinanden og har tillid til hinanden, mener de. Så kan man tale om de afgørende trosforskelle, som ikke forsvinder, fordi man spiser og fester sammen.

Karin siger: "Mit venskab med muslimer har indflydelse på mine egne teologiske refleksioner. For mig er Jesus omdrejningspunktet, og jeg stiller mange spørgsmålstegn ved profeten Muhammed. Jeg kan se, hvordan han har suget til sig af hele den kristne tradition, og jeg kan ikke tillade mig at sige, at han ikke har haft en åbenbaring, for det er der stadig mennesker, der får også i dag. Men det trigger mig, at en profet kan få en åbenbaring, som er så modsat det, jeg oplever ved Kristus. Det er et kæmpe paradoks, som jeg aldrig bliver kvit. Det er noget, jeg aldrig nogensinde kommer til at få nok indsigt i, til helt at forstå. Jeg må lade det ligge og tænke, at Guds veje skal jeg ikke styre og kommer aldrig til at kende. Og så må jeg holde mig til det vigtige, det liv jeg gerne vil leve i Kristus, og så ellers bruge mine muligheder for at have venskaber og åbenhed i forhold til muslimer. Jeg har respekt for det trosliv, som muslimerne har, og alligevel så tænker jeg, at det kunne være godt, hvis de oplevede den befrielse, vi har i vores kristne tro."

Muhterem replicerer: "Der findes også befrielse i islam, men mange gange bliver Koranen misforstået af både kristne og muslimer. Den kan være

meget svært at forstå, og derfor findes der mange fortolkninger. Et eksempel er, at der i Koranen står, at en kvinde skal arve halvdelen af det, en mand arver. Det kan lyde, som om kvinden bliver opfattet som mindreværdig. Men det skyldes, at manden er forpligtet til at forsørge sin kone og sin mor og sin søster. Derfor skal han have mere i arv. I forhold til Jesus tror vi på ham som profet, men ikke på, at han var Gud søn. Vi mener, at Gud er helt anderledes end mennesker, og derfor kan vi intet vide om, hvordan han ser ud. Men jeg vil ikke sige, at Karin tror på noget forkert. Hun har sin tro, og jeg har min. En overlevering om, hvad profeten Muhammed har sagt, fortæller, at han har sagt, at man skal vise respekt over for andre religioner, så de andre kan vise respekt over for én selv."

MEDIESTORM OG MUHAMMEDTEGNINGER

For Karin og Muhterem er det ikke svært at vise gensidig respekt i deres direkte relation. Men hvordan påvirker mediernes omtale af islam og af konflikter mellem kristne og muslimer klimaet i Ikast og mellem deres menigheder?

"Mediernes omtale får mig ikke til at tænke, at kristne generelt er fjendtlige over for muslimer. Der er journalister, der gengiver fejlagtige påstande, og der er kristne, som tror på dem. Men jeg vil ikke give op eller lade mig bremse af fordomme. Tværtimod viser det, at det er vigtigt, at vi bliver ved at være åbne. Jeg synes også, at folk i min menighed generelt er åbne og positive. Vi ved, at hvis vi lukker os om os selv, skyder vi os selv i foden. Vi er jo et mindretal her og har brug for, at flertallet accepterer os."

Karin mener heller ikke, at medieomtalen og nationale og internationale konflikter mellem muslimer og kristne generelt påvirker klimaet mellem muslimer og kristne negativt. Men hun husker alligevel et par eksempler på det modsatte.

"For et par år siden foreslog imamen i den tyrkiske moske, at vi skulle lave et arrangement under ramadanen, hvor man kunne komme på besøg i moskeen og komme til ramadanmiddag. Vi var med på ideen, og vi inviterede biskoppen og lokale politikere. Men så blev det aflyst, fordi I var bekymrede for, hvilken medieomtale der kunne

komme ud af det."

Muhterem nikker: "Det er rigtigt. Arrangementet var min ide. Men lederen af det netværk af tyrkiske moskeer, som vi er en del af, blev i den periode fejlciteret i en avisartikel, og det fik store konsekvenser for ham, og derfor turde imamen ikke risikere noget."

Karin nikker. "Det kan jeg fuldt ud forstå, og det minder mig om, hvad der også kan ligge i et venskab som vores: at man kan dele bekymringer med hinanden og støtte hinanden. Da karikaturtegningerne af profeten Muhammed blev offentliggjort tilbage i 2005. Jeg blev bedt om at komme ned til et møde med bestyrelsen i moskeen, fordi de havde behov for at tale med mig om det røre, som tegningerne havde skabt i Danmark og Mellemøsten. Det så jeg som en kæmpe tillidskrænkelse. Vi kunne trøste hinanden lidt, og vi talte om, at det ikke kun er muslimer, der oplever, at andre vader ind over deres meget følelsesfulde områder. Det oplever kristne også i form af fx gravskændinger. Det er en følge af, at vi lever i et samfund med ytringsfrihed og religionsfrihed, men også en følge af, at vi ikke altid er kloge nok som medmennesker. Efterfølgende arrangerede det muslimske fællesskab en fredelig demonstration på torvet, hvor jeg blev bedt om at sige noget, og for mig blev det en vigtig udadvendt aktion, hvor vi kunne vise, at vi støtter hinanden."

TROEN GIVER MEDANSVAR

Karin tilføjer, at der på sidste års konference i Kristen-Muslimsk Samtaleforum var en muslimsk kvinde, der efterlyste, at konferencerne og dialogen mundede ud i, at kristne og muslimer støtter hinanden som troende i et samfund, hvor religion kan være under pres.

"Det synes jeg er meget rigtigt," siger Karin. "Og det er også noget af det, vi forsøger her i Ikast. Som troende mennesker, uanset om vi er muslimer eller kristne, er vi fælles om, at troen giver os et medansvar for hinanden. Derfor må vi også bedrive fortalervirksomhed for hinanden. Jeg vil gerne som kirke tale for, at muslimer har en plads i vores samfund, at moskeen hører med i vores by - og på samme måde med hinduerne. Det vil være

meget uheldigt, hvis vi omvendt som troende begynder at modarbejde hinanden."

Muhterem smiler og svarer: "Når Karin taler sådan, varmer det i hjertet. Det betyder rigtig meget som mindretal, at nogen siger sådan. Som forening har vi heldigvis et godt samarbejde med kommunen og politikerne. Opstår der en mediestorm med negativ omtale af islam og muslimer, ved jeg, at mange folk i byen kender os og ved, hvordan vi arbejder. Det gør mig mere tryk."

Kaffen er blevet kold, og Karin fylder op med varm kaffe, mens snakken fortsætter om rejseoplevelser i Mellemøsten. Karin har besøgt Tyrkiet flere gange og bl.a. besøgt slægtninge til nogle af hendes muslimske bekendte i Ikast. Her har hun oplevet, at de har arrangeret besøg i både moskeer og kirker og fortæller, hvor rørt hun blev over, at de havde tænkt på at vise de lokale kirker frem. Muhterem fortæller, at han for nylig er blevet opmærksom på flere kirker i sin fødeby Konya og også kender til flere smukke kirker i Istanbul. Han opfatter kirkerne og de kristnes tilstedeværelse som en kulturel berigelse og er opmærksom på, at de kristne i Tyrkiet er i en absolut mindretalsposition, ligesom han som muslim er i Danmark.

Herfra glider samtalen naturligt tilbage til den nye ide, som denne formiddag samtale har plantet i dem: en fælles studietur til Libanon for kristne og muslimer.

"Det må være næste års projekt. Det kunne være super godt, men det vil kræve meget arbejde," siger Karin. Og Muhterem svarer uden tøven: "Jeg er med på det. Vi kan klare det sammen."

Oktober 2019

KRISTENT-MUSLIMSK SAMTALEFORUM

KMS er et netværk for kristne og muslimske ledere, som afholder en årlig konference, i 2019 for fjortende gang.

KMS' formål er at fremme den fælles religionssamtale og værne om og bidrage til udviklingen af det danske samfund som et demokratisk og inkluderende samfund.

Folkekirke & Religionsmøde bidrager med sekretariatsfunktion for Kristent-Muslimsk Samtaleforums styregruppe.

FOLKEKIRKE &
RELIGIONSMØDE